

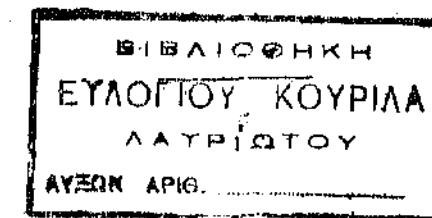
ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

1879

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας: 'Οδός Σταδίου, 6.

1879

ἘΣΤΙΑ

ἘΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τύπος "Ἐσθιασ"

Συνδρομὴ ἔτησια: ἑξ. ἑξαμήν. φρ. 10, καὶ ἡ ἀλλοδαπὴ φρ. 20. — Διευθυντικὸν ἔργον ἐκτελεῖ ἀπὸ τῆς ἐπιμετείας τοῦ ἑαυτοῦ Γεν. καὶ εἰς ἐπιμετείας — Ἐπιμετείας τῆς Διευθυντικῆς: Ὁδὸς Σταθμοῦ, 8.

27 Μαρτίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΣΠΕΤΣΩΝ
ἐπὶ Καποδιστριαίου.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Ἀέμπερου]

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ
ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μουσικὸν Ἰουλίου Βέρν. — Μετάφρ. Ἀγγέλου Παλάου].

Ἐπιμέλειά μου ἐστὶν 208.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Καθ' ὃ δὲν ἴσχυει τοῦ Πονηρίδου ἡ λογικὴ. Ἡ ἁμαξοστοιχία, καταλιπούσα τὴν μεγάλην Ἀλμυρὰν Λίμνην καὶ τὸν σταθμὸν τοῦ Ὀγδεν, ἔστρεψε ἐπὶ μίαν ὄραν πρὸς βορρᾶν, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Βέβερ, διανύουσα ἐνεακόσια σχεδὸν μίλια ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖθεν δὲ ἀνέλαβε τὴν πρὸς ἀνατολὰς διεύθυνσιν διὰ τοῦ πολυσχιδοῦς ὄγκου τῶν ὄρεων Βάχσατς. Κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἐδάφους, τὸ περιλαμβανόμενον μεταξὺ τῶν ὄρεων τούτων καὶ τῶν κυρίως βραχωδῶν ὄρεων, οἱ ἀμερικανικοὶ μηχανικοὶ ἐπέλασαν κατὰ τῶν σπουδαιωτάτων δυσχερειῶν, τούτων δ' ἕνεκα κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἢ ἐπιγορηγίσις τῆς κυβερνήσεως ἐφάρσα τὰς τεσσαρακοντακτὴς χιλιάδας ταλλήρων κατὰ μίλιον, ἐνῶ ἐπὶ τῆς πεδιάδος περιορίζεται εἰς δεκαεὶς χιλιάδας. Ἄλλ' οἱ μηχανικοὶ, ὡς προσηγορευόμεν, δὲν ἐβίασαν τὴν φύσιν τὴν ἐπονηρεύθησαν μόνον, περιεκάμπτοντες τὰς δυσχερείας, καί, ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν μεγάλην κοιλάδα, μίαν μόνον καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ σιδηροδρόμου διετρήθησαν σύριγγα, μήκους δεκατεσσάρων χιλιάδων ποδῶν.

Παρὰ τὴν Ἀλμυρὰν Λίμνην εἶχε φθάσει τῶς τομοῦ 2'—1879.

ἡ γραμμὴ τὸ μέγιστον αὐτῆς ὕψος. Ἐκεῖθεν δὲ, διαγράφουσα μακρὰν καμπήν, κατήρχετο πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Βίτερ, καὶ ἀνέβαινε πάλιν εἰς τὸ σημεῖον τῆς διανομῆς τῶν ὑδάτων μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ καὶ Βερνικίου. Κατὰ τὴν ὄρεινὴν ἐκείνην χώραν πολλοὶ ἦσαν οἱ ποταμοί, καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία διέβη ἐπὶ μικρῶν γεφυρῶν τὸν Μούδου, τὸν Γκρήν, καὶ ἄλλους. Τοῦ Πονηρίδου ἡ ἀνυπομονεσία ἠβξανε, καθ' ὅσον τὸ τέλος προσήγγιζε, καὶ ὁ φιξ δ' ἐπίσης μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ἐξέλθῃ ὅσον τάχιστα τῆς δυσκόλου ἐκείνης χώρας. Ἐφοβᾶτο τὰς βραδύτητας, τὰ ἐκτακτα, καὶ ἔσπευδε μᾶλλον καὶ τοῦ φόβου αὐτοῦ νὰ πατήσῃ τὸ ἀγγλικὸν ἔδαφος.

Τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ἡ ἁμαξοστοιχία ἔστη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Φόρτ-Βρίτζερ, ὅπου ἀμέσως σχεδὸν κατέλιπε, καὶ μετὰ εἴκοσι μίλια εἰσῆρχετο εἰς τὸ κράτος τοῦ Οὐόμοιγγ—τὴν παλαιὰν Δακόταν,— παρακολουθούσα τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Βίτερ, ὅθεν ἐκρέουσιν οἱ πλεῖστοι τῶν διαβρέχοντων τὸ Κολοράδου ποταμῶν.

Τὴν ἐπαύριον, 7 Δεκεμβρίου, ἐσταματήσαν οἱ ὄδοιποροὶ ἐπὶ ἐν τέταρτον εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ ποταμοῦ Γκρήν. Ἡ χιὼν εἶχε πέσει ἀφθονος διαρκούσης τῆς νυκτός, ἀλλ' ἦτο ἀνάμικτος μετὰ βροχῆς καὶ σχεδὸν ἀναλελυμένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πορείαν τοῦ ζεύγματος. Οὐχ ἤττον ὅμως ἡ κακοκαιρία ἀνησύχησε τὸν Πονηρίδου, διότι ἡ συσσωρευσις τῶν χιόνων ἠδύνατο νὰ παρακωλύσῃ τοὺς τροχοὺς τῶν ἁμαξῶν, καὶ νὰ βραδύνη τὴν ὁδοιπορίαν.

— Τί τοῦ ἤλθε τοῦ αὐθέντου μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, νὰ ταξειδέωσῃ χεῖμῶνα! Δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀνοιξιν, νὰ μὴν εἶχῃ κἀνένα φόβον;

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀγαθὸς νέος ἀνησύχει ἕνεκα τῆς καταστάσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ βάρους χεῖμῶνος, ἡ κ. Ἄουδὰ ἠσθάνετο πολὺ ζωηροτέρους φόβους, προερχομένους ἐκ πάντῃ διαφόρου ἀφορμῆς.

Ὀδοιποροὶ τινές, ἐπιβάντες τῶν ἁμαξῶν, περιεπάτου ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ σταθμοῦ, ἀναμένοντες τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἁμαξοστοιχίας. Μεταξὺ δ' αὐτῶν ἀνεγνώρισεν ἡ νεαρὰ γυνὴ διὰ τῆς θέλου τὸν συνταγματάρχην Στάμπ Πρόκτορ, τὸν ἀμερικανὸν ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον βλαναύσας εἶχε προσενηχθῆ πρὸς τὸν φιλέαν

χανικός της άμαξοστοιχίας, —άληθινός Άμερικανός, όνομαζόμενος Φόρστερ—είπε μεγαλοφώνως :

— Ίσως όμως, κύριοι, υπάρχει μέσον να περάσωμεν.

— Διά της γεφύρας ; ήρώτησεν εις τών έπιβατών.

— Διά της γεφύρας.
— Με τήν άμαξοστοιχίαν μας ; ήρώτησεν ο συνταγματάρχης.

— Με τήν άμαξοστοιχίαν μας.
Ο Πονηρίδης σταθείς κατέπινε τούς λόγους του μηχανικού.

— Άλλ' ή γεφυρα είνε έτοιμόρροπος ! παρητήρησεν ο οδηγός.

— Άδιάφορον, άπεκρίθη ο Φόρστερ. Νομίζω, ότι άν όρμησωμεν με όλην του άτμου τήν δύναμιν, έχομεν πιθανότητα να περάσωμεν.

— Διάβολα ! είπεν ο Πονηρίδης.

Άριθμός τις όμως όδοιπόρων έσαγηνεύθησαν πάραυτα υπό της προτάσεως εκείνης, ήτις ήρσεν ιδίως εις τόν συνταγματάρχην Πρόκτορ. Η έξημέμη του κεφαλή έκρινε το πράγμα λίαν καταρωτόν. Παρητήρησε δέ μάλιστα, ότι μηχανικοί τινες είχαν φαντασθή να διαβαίνωσι τούς ποταμούς χωρίς γεφύρας, υπερπηδώντες αυτούς διά συμπαγών και ακινήτων ζευγμάτων, ελαυνομένην διά πάσης του άτμου της δυνάμεως, κ λ. Επί τέλους δέ πάντες οι ένδιαφερόμενοι συνετάχθησαν εις τήν γνώμην του μηχανικού.

— Έχομεν πενήντα τοίς εκατόν πιθανότητα να περάσωμεν.

— Έξήντα, έλεγεν άλλος.

— Ογδοήντα, όγδοήντα τοίς εκατόν !

Ο Πονηρίδης άπέμεινε ένεδός, καίτοι ήτο διατεθειμένος εις πάσαν άπόπειραν προς διάβασιν του ποταμού. Άλλά το προτεινόμενον μέσον τήν έφάνετο κάπως λίαν άμερικανικόν.

— Άλλ' είνε, διελογίσθη, και κάτι τι άπλούτερον, το όποιον αύτοί οι Άνθρωποι ουδέ άν συλλογίζονται. Κύριε, είπε προς τινα τών όδοιπόρων, το μέσον το όποιον προτείνει ο μηχανικός μου φαίνεται κάπως πολύ τολημρόν, αλλά . . .

— Ογδοήντα τοίς εκατόν πιθανότης ! απήντησεν ο όδοιπόρος, και τήν έστρεψε τά νύκτα.

— Ηξέυρω, απήντησεν ο Πονηρίδης, άπαιτινόμενος προς άλλον κύριον, άλλ' απλή τις σκέψις . . .

— Δέν έχει σκέψιν . . . είνε περιττόν ! απήντησεν ο Άμερικανός, προς όν άπετείνετο, ύψών τούς ώμους, άφου ο μηχανικός βεβαιώνει ότι θα περάσωμεν.

— Χωρίς άλλο, παρητήρησεν ο ταλαίπωρος γάλλος, θα περάσωμεν βέβαια, αλλά θα ήτον ίσως φρονιμώτερον . . .

— Τί φρονιμώτερον ! ανεφώνησεν ο συνταγματάρχης Πρόκτορ, όστις άκούσας τήν λέξιν έ-

κείνην κατά τύχην, άνεσκήρτησε. Δι' όλης της δυνάμεως του άτμου ! Ίννοσιτε ; δι' όλης της δυνάμεως του άτμου !

— Ηξέυρω . . . έννοσι . . . επανελάμβανεν ο Πονηρίδης, μη κατορθών να τελειώση τήν φράσιν του, αλλά θα ήτον, άν όχι φρονιμώτερον, άφου ή λέξις σας πειράζει, φυσικώτερον όμως να . . .

— Τί πράγμα ; τί ; Τί φυσικώτερον πάλιν λέγει αύτός ; ανεφώνησεν οι κύκλω περιγηγηταί.

Ο πτωχός δέν ήξευρε πλέον προς τίνα ν' άποταθίη.

— Διήπως τυχόν φοβήσθε ; ήρώτησεν αύτόν ο συνταγματάρχης Πρόκτορ.

— Να φοβηθώ ; εγώ ; άνέκραξεν ο Πονηρίδης. Πολύ καλά λοιπόν. Εγώ θα τούς δείξω, ότι υπάρχουν και Άλλοι Άμερικανοί.

— Είς τας άμάξας, κύριοι ! εις τας άμάξας, εφώνει ο οδηγός.

— Είς τας άμάξας, . . . μάλιστα . . . και χωρίς άναβολήν ! επανελάμβανεν ο Πονηρίδης, αλλά κινεί δέν θα μου βγάλη από τόν νουν, ότι φυσικώτερον ήτο να περάσωμεν πρώτον ίμείς οι επιβάται, και κατόπιν μας ή άμαξοστοιχία ! . . .

Ούδεις όμως ήκουσε τήν έμφρονα εκείνην σκέψιν, ουδέ ανεγνώρισε τήν ορθότητά της.

Οι επιβάται εισήλθον πάλιν εις τας άμάξας των, και μετ' αύτών ο Πονηρίδης, χωρίς να είπη τι περι τών διατρεχάντων. Οι δέ παύεται ήσαν έντελώς προσηλωμένοι εις το οίησιν.

Η άτμομηχανή έσύριζεν όξίτατα, ο δέ μηχανικός ανατρέψας τόν άτμόν, ανεπόδισε τήν άμαξοστοιχίαν επί έν σπεδόν μίλιον, έπισήθηδρον ως κηδιδτής μέλλων να έρρομησιν. Μίτα, κατόπιν δευτέρου συριγμού, ήρξατο ή επί τά πρόσω κίνησις, και ταχυθείσα βαθυκρόν, άπέκτησε μετ' όλίγον φοβεράν τήν όρμήν. Ουδέν πλέον ήκούετο άλλο ή ο βρυχηθμός μόνος της άτμομηχανής, οι έμβολείς έπληκτον είκοσι κτύπους κατά δευτερόλεπτον, οι δέ άξονες των τροχών εκάπνιζον έντός της λιποδόκης των. Ησθάνετό τις, ούτως είπειν, ότι το ζεύγμα έλόκληρον, διανύον εκατόν μίλια τήν ώραν, δέν έβάρυε πλέον επί τών σιδηρών έλασμάτων. Η ταχύτης έξήλειψε το βάρος.

Και ούτως ή άμαξοστοιχία παρήλαε, και παρήλαθεν ως άστραπή. Η γεφυρα ουδ' εφάνη καν, το δέ ζεύγμα έπήδησεν άληθώς από της μιάς εις τήν άλλην όγθην, και ο μηχανικός μάλις μετά πέντε μίλια πέραν του σταθμού κατώρθωσε να κρατήση τήν άφηνιάσασαν μηχανήν του.

Μόλις όμως ή άμαξοστοιχία υπερέβη τόν ποταμόν, και ή γεφυρα, κατεστραμμένη πλέον, κατεκρημνίζετο καταγυδώς έν τήν χειμάρρον.

[Εκτετατο σπήμα.]

Έκ των 36,890,000 Γάλλων 18,968,000 (ήτοι 53 τ.100) άσχολούνται περι τήν γεωργίαν.

ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΡΙΑΣ

Η γλώσσα είνε το ευγενέστατον και το άγενέστατον των μελών του άνθρωπίνου σώματος. Η γλώσσα καθίσταται ένίστε τρομερωτέρα και αύτών των όντων, των όδόντων και των κεράτων των άγρίων θηρίων. Το μικρόν τουτο μέλος εκτελεί έργα μεγάλα, όπως μικρόν πηδάλιον διοικεί μεγάλα πλοία, ή μικρά πυρά κατακαίει άπεραντον διάσος. Γοιαύτη πυρά είνε και ή γλώσσα, όταν μάλιστα αναφλέγεται υπό των καταχθονίων του ήδου δυνάμεων.

Άνθρώπων τινών ή γλωσσόδετης ανάγκη να λυθί υπό χειρουργού, άλλ' οι φλύαροι φαίνεται ότι σερούνται γλωσσόδετου. Ομοιάζουν δέ προς τόν κουρέα εκείνον του βασιλέως Μίδα, όστις μόνος εκ πάντων των ανθρώπων έγνώριζεν ότι ο βασιλεύς του έκρυπταν υπό το κάλυμμα της κεφαλής του ότα δνου' όθεν ήναγκάσθη να όρμισθί ότι εις ουδένα θα είπη το μυστικόν' αλλά το μυστικόν τουτο τόσω πολύ τήν έδασάνιζεν, ώστε μεταθής εις άπόκεντρον μέρος και σκάψας βαθύν λάκκον, εφώναζεν έντός αύτου' «Ο Μίδας έχει ότα δνου», και ούτω εβρεν άνακούφισιν.

Οι άρχαίοι Έλληνες και Ρωμαίοι εκατηγόρων πιερώς τήν γλωσσαλίαν, και άνώμαζον τούς φλυάρους άθυρογλώσσους, ουκ έχοντας δηλαδή ύδραν έμπροσθεν της γλώσσας. Ναί μεν ή φύσις έτοποθέτησε τήν γλώσσαν έν μέσφ σιαγόνων, όδόντων και χειλέων, και μάς έδωκε δύο ότα, δύο όφθαλμούς και έν μόνον στόμα' άλλ' οι φλύαροι παραβλέπουσι τήν καλήν ταύτην της φύσεως πρόθεσιν, ή γλώσσά των δέν έχει Κυριακήν (ήμέραν άναπαύσεως) ως λέγουσιν οι Άραβες, άλλ' ευόισκεται εις άένναον εργασίαν. Κυριαστώς θα έδιδον οι φλύαροι έν των ώτίων αντί δευτέρας γλώσσας, και' όσον μάλιστα πολλοί εκ αύτών φαίνεται ότι έχουσι δύο ότα, διά ν' αποβάλλωσιν άμέσως διά του ένός ό,τι εισέρχεται διά του έτέρου.

Η μόνη σωτηρία ένώπιον φλυάρου είνε ή φυγή, διότι δυστυχώς δέν είνε δυνατόν να κλείση τις τά ότα καθώς κλείει τούς όφθαλμούς. Ο Πρόδοτος διηγείται, ότι σάμα Σκυθών έτρέπη εις φυγήν διά της φωνής ήνου' ήμείς δέ οι άπόγονοι των Σκυθών, δέν πρέπει να αίσχυνώμεθα τρεπόμενοι εις φυγήν ένώπιον φλυάρων.

Οι φλύαροι (ιδίως δέ αι γυναίκες) μετ' άριστοτέρας δυσκολίας κρατούσι μυστικόν ή το δραστηριώτατον καθήκασιν.

Όλοι οι φλύαροι είνε φύσει περίεργοι. Πόθεν άλλως ήθελον εύρίσκει ύλην όμιλίας ;

Δύσκολον είνε ν' άντείπη τις εις φλύαρους. Περιττόν να προσθέσωμεν ότι το ν' άντείπη τις εις γυναίκα, είνε όλως άδύνατον. Ο φλύαρος όταν σ' επισκέπτεται, σε παρακαλεί να μη ένοχλήσαι, ουχ ήττον όμως καθήται πλησίον σου επί ολοκλήρους ώρας, ζητεί σιγάρον, και σε ά-

πασχολεί και άν σ' εύρίσκη έργαζόμενον. Ίκνίστε δέ σε κρατεί από του επενδύτου σου διά να τόν άκούσης μέχρι τέλους, άν και ήθελεν είναι προτιμώτερον να εκράτη τήν γλώσσάν του. Πολλάκις οι φλύαροι ου μόνον κατασπρέφουσι τας καλλίστας στιγμάς του βίου ήμών, αλλά και μάς συκοφαντούσι. Άτόν άνθρωπον, όστις τόν άπόντα φίλον κατηγορεί ή δέν υπερασπίζει συκοφαντούμενον, όστις άσμενίζει να διεγείρη τόν γέλωτα, και εις πράγμα, το όποιον αύτός έπλασε και όστις δέν δύναται να τρήση το έμπιστευθέν αύτφ μυστικόν, τόν άνθρωπον τουτον καλώ αίσχρόν.»

Μεταξύ των φλυάρων οι κουρέις κατέχουσι τήν πρώτην θέσιν. Βίχόν ποτε κουρέα, όστις και ται έλεινώς τραυλιζών, ήτο εις άκρον φλύαρος. Ίσως θα ήδύνατο και ούτος ν' άποφύγη τήν στρατολογία, ως ο Άγγλος εκείνος, όστις είπεν εις τόν λοχαγόν του' «Κύριε λοχαγέ, τραυλιζω.— Άδιάφορον, το έργον σου θα είνε να μάχησαι και όχι να φλυαρήσ.— Άλλ' άν είμαι σκωπός ; θα έπιπέση ο έχθρός πριν εγώ προσφάσω να φωνάξω τ-τ- τις ει ;—Θα σε τοποθετήσω πλησίον άλλου στρατιώτου, ώστε δέν θα έχης παρά νη πυροβολής.— Άλλά τότε θα με φωνέουσιν πριν ήμ-πορέσω να είπω' έ-ε-ελος !» Ο λοχαγός άπέπειψε τήν άνανδρον τουτον.

Υπάρχουσι δέ, και προς πάντων έν τή Άνατολή, άνθρωποι έχοντες επάγγελμα τήν διήγησιν' ομοιάζουσιν ούτοι προς τ' άμουσικά ώρολόγια εκείνα τα όποια μυριακίς ήδη έπαιξαν τήν αυτήν μελωδίαν. Σιγήθως οι άνθρωποι ούτοι άγγέλλουσι τήν ένκρίν του λόγου των διά φυσικών τινων προανακρουσμάτων, ήτοι βραχίς, άπομύξεως ή των τοιούτων, όσα εύκολον καθίσταται να τούς διαφύγη τις εγκαίρως. Ούτω και το ώρολόγιον προαναγγέλλει διά τινος κρότου, ότι θα σημάνη τήν ώραν' ούτω και ο αλέκτωρ σαλεύει τά πτερά του πριν φωνάξη.

Είς τήν κατηγορίαν των φλυάρων υπάγονται τήν σήμεραν και πολλά συγγράμματα, προς πάντων έδοιπορικά βιβλία, και μάλιστα όταν ο συγγραφεύς άσμενίζει διηγούμενος μάλλον τ' άκακά ή τ' άκαλά του τόπου, ήν περιγράφει, καθόσον περι κακών εύρίσκει τις άείποτε άφρονωτέρον τήν ύλην, ο δέ άνθρωπος είνε φύσει έπικραπέστερος εις το να ένθυμείται τ' άκακά ή τ' άκαλά. Ούτω Γερμανός τις περιγηγητής διηγείται ότι έν Ιταλία έν ταις θρησκευτικαίς πομπαίς είδεν άνθρώπους ένησυχλημένους εις τ' άκακά συλλέγον τ' άπό των λαμπάδων άποσταλάζον κηρίον, και προσθέτει ότι τουτο είνε εκ των φρικωδεστάτων δεισιδαιμονιών του όχλου' και έν τούτοις οι πτωχοί εκείνοι άνθρωποι συλλέγουσι τας σταγόνας του κηρίου, ουχί δι' έτερόν τινα λόγον, άλλ' όπως άντι όλίγων λεπτών πωλήσωσιν αυτάς εις το κηροποιείον.

ὄτε ἤμην ἐκεῖ ἔπαργος. . . ἀνεγνώσατε ποτὲ τὴν περιγραφὴν τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου . . .

Κότυχως ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τὴν στιχίμην τῆς ἡρωϊκῆς ἐξόδου ἄρμησα λοιπὸν τότε καὶ ἐγὼ γενναίως, καὶ ἀναμειχθείς εἰς τὸ πλῆθος τὸ συνωθούμενον εἰς τὸ προαύλιον, ἔλυτρώθην τέλος πάντων ἀπὸ τῆς χεῖρας τοῦ ἀλιτρίλου Θωμά, ἐξακολουθῶντος νὰ φωνάζῃ, «Κύριε, εἰμὶ νὰ μὴ χαθῶμαι!»

ΗΛΙΑΚΟΝ ΠΥΡ

Ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Παρισίων ἐξετέθη εὐφραστάτη συσκευή κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Τουρς γυμνασίου κ. Mouchol πρὸς χρῆσιμοποίησιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος εἰς τὴν βιομηχανίαν ἐν τοῖς θερμοῖς ἰδίαις τόποις. Ἐὰ γενόμενα πειράματα ἐκίνησαν τὸν θαυμασμὸν τῶν θεωμένων διὰ τὴν νέαν ἐφαρμογὴν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Λέγουμεν δὲ νέαν ἐφαρμογὴν καὶ οὐχὶ ἀειρέσειν, διότι ὡς γνωστὸν πρῶτος ὁ Ἄρχιμ. Ἡδὺς (287-212 π. Χ.) ἔδειξε πῶς ἐπίτευξεν δύναται τις νὰ λάβῃ παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, πάντες δ' οἱ νεώτεροι ἐθεώρουν ὡς μύθους τὰ λεγόμενα περὶ τῶν κατόπτρων δι' ἃν ὁ μέγας γεωμέτρης ἐπυρόβλησε τὰ πολυεμικά πλοῖα τοῦ βωβαίου στρατηγοῦ Ναρκέλλου πολιορκῶντος τὰς Συρακούσας τὴν πατρίδα του. Ἀλλ' ὁ γὰρ ἄλλος φυσιοδίφης Βυφῶν ἀπέδειξε πραγματικῶς ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ψεύδεται, κατασκευάσας κατόπτρον δι' οὗ ἀνέλυσε μόλυβδον καὶ κασιτέρον ἐξ ἀποστάσεως 140 ποδῶν. Τῶν κατόπτρων λοιπὸν τούτων νέα ἐφαρμογὴ εἶνε, ὡς εἴπομεν, ἡ συσκευή Mouchol δι' ἣς τὸ ὕδωρ ἐβρασεν ἐν 45' τῆς ὥρας. Καίτοι δὲ ὁ οὐρανός ἦτο συννεφώδης ὁ παραχθὴς ἀτμός ἐν ὀλίγῃ ὥρᾳ, εἶχε πᾶσιν πέντε ἀτμοσφαιρῶν. Ἡ πελωρία αὕτη χαλκὴν κεκαλυμμένη ἐνδοθεν διὰ μεταλλικῶν φύλλων ἔχει κατὰ τὸ στόμιον αὐτῆς ἕξ μέτρων διάμετρον. Ὁ δὲ κτίς οὗτος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων συγκεντρωθὲς ἐπὶ ὑαλίνου κυλίνδρου, κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου ὑπάρχει τὸ ὕδωρ ἐντός μαύρων σπλήνων. Πρὸς οἰκίακην δὲ χρῆσιν δύναιται νὰ κατασκευασθῇ εὐκόλως συσκευή ὁμοία μὲν, ἀλλὰ μικροτέρων διαστάσεων.

Δὲν εἶνε δὲ πρώτη φορά καθ' ἣν τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἐγένετο ἀπόπειρα τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ πειράματος τοῦ Ἄρχιμ. Ἡδὺς καὶ τοῦ Βυφῶν καὶ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ οἰκίακην οἰκονομίαν, διότι ὡς ἀναγνωσκόμενον ἐν τινι γαλλικῇ ἐφημερίδι, ὑπάρχει ἐν τινι τῶν διαμερισμάτων τῆς Γαλλίας (département du Gard) ἀνθρώπος τις τρεῖς ἡδὴ ἔτη μεταχειριζόμενος εἰς τὸ μαγειρεύειν τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἀντὶ ἀνθρώπων, Ἡ δὲ μαγειρικῇ συσκευῇ του εἶνε ἀπλουστάτη καὶ οὐχὶ πολὺ δαπανηρὰ.

Ἦνε ξύλινον κῆλον κάτοπτρον διττάγωνον καὶ ὀλίγον ἐπίμικτος ἔχον ὕψος μὲν 1¹/₂ πλάτος δὲ ἐνὸς μέτρον. Ἡ κοίλη αὐτοῦ ἐπιφάνεια κατακαλύπτεται ὑπὸ ὀκτὼ καὶ πενήκοντα μικρῶν κατόπτρων διαστάσεων 0¹/₂ 40 ἐπὶ 0¹/₂ 13 καὶ ὀκτὼ ἡμιτόμων κατὰ τὰς γωνίας τοῦ κατόπτρου ἐν ὄλῳ δύο καὶ ἐξέχοντα κατοπτριδίον, προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ξύλου διὰ ξυλίνων κοχλίων, καὶ τούτο ἵνα εὐκόλως ἀποσπῶνται καὶ ἀντικαθίστῶνται τὰ θραύμενα. Αἱ δὲ συναφαί τῶν κατοπτριδίων φράσσονται διὰ κόλλας τῶν φανοποιῶν τοῦ κοινῶς καλουμένου στόκκου. Ἡ ἀκτίς τῆς κυρτοῦστος τοῦ μεγάλου τούτου κῆλου κατόπτρου εἶνε 1¹/₂ 40, ὥστε τὸ μήκος τῆς ἐστίας εἶνε 0¹/₂ 70.

Ἰποθεθεῖσθαι ὅτι τὸ ἡλιακὸν τοῦτο μαγειρεῖον εἶνε κατὰ πάντα ἄριστον καὶ ἔτοιμον, τίθεται πρὸ τοῦ ἡλίου καταλλήλως κεκλιμένον ἐπὶ ποδὸς γυγλυμωτοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ σιδηροῦ βραχίονος τοῦ προσηλωμένου κατὰ τὴν ἀνω ἄκρον τῆς στεφάνης τοῦ κατόπτρου ἐξαρτάται ἡ χύτρα ἐν τῇ ἐπέσει τῆς ἐστίας. Ὁ βραχίον δ' οὗτος συγκρατεῖται ὑπὸ γονδροῦ σιδηροῦ ὀβελίου προσδεδεμένου ὀπίσω τοῦ κατόπτρου, καὶ χρῆσιμῶντος εἰς τὸ νὰ τίθεται ἡ χύτρα ἐν τῇ ἐστίᾳ τῆς συσκευῆς κατὰ τὴν κλίσην τοῦ γυγλυμωτοῦ ποδός.

Ἡ χύτρα εἶνε εἴτε ἐκ λευκοσιδήρου εἴτε ἐκ σφυρηλάτου σιδήρου καὶ διὰ μέλανος χρώματος ἐξωθεν βεβαμμένη, ἵνα εὐκόλῳτερον ἀπορροφῇ τὴν θερμότητα. Πιάζει δὲ τὸ μὲν μέρος ἐν ἡμισείᾳ περίπου ὥρᾳ, τὸν δὲ χειμῶνα μετὰ τρεῖς τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἐν ὥρᾳ πάλιν μετὰ μίαν περίπου ὥραν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ χύτρα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μένῃ ὄλας τῆς ἡμέρας τὰς ὥρας ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ὑπάρχει μηχανὴ στρέφουσα τὴν συσκευήν κατ' ὀλίγον οὕτως ὥστε ὁ ἥλιος πάντοτε νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς χύτρας ἡμίσει δὲ τούτο νὰ γίνῃται κατὰ πᾶν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐὰν δὲ ὁ ἥλιος καλύπτεται ἐν μέρει ὑπὸ νεφῶν, εἴτε τὰς ἀκτίνες του παρακωλύουσι διαβατικὰ νέφη, ἢ βλάβῃ εἶνε ἀσήμαντος, διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν τὸ πῦρ τοῦ μαγειρίου εἶνε ἀτακτον. Τὸ σπουδαῖον δ' εἶνε ὅτι τὰ διαλείμματα ταῦτα δὲν ἐμποδίζουν τὸ ὕδωρ τοῦ νὰ διατηρήσῃ τὸ θερμοκρατικόν του.

Ὅθεν εὐκόλῳτερον τοῦ νὰ παρασκευασθῇ τότῳ ὁ ζωμός. Ἐὰν δὲ τὸ φαγητὸν μας εἶνε τυγαμιστὸν τὸ κατόπτρον ἀνατρέπεται κατὰ γῆς καὶ ἀνυψῶνται ἡρέμα πρὸς τὸ μέρος τὸ ἀντίθετον τῇ ἡλίῳ διὰ μηχανήματος συγκειμένου ἐκ τριῶν σαυιδίων συνδεδεμένων τριγωνικῶς, ἐπ' ἃν εἶνε προσηλωμένα ξυλόρια τινὰ κωλύοντα πᾶν ἐνδοχόμενον ὀλισθήμα. Τοῦτο δὲ χρῆσιμῶντος ἵνα διευθύνῃ τὴν ἐστίαν καθέτως ὑπὸ τὴν πυθμένα τοῦ τηγανίου τοῦ περιέχοντος τὸ μέλλον νὰ τυγαμίσθῃ.

σθῆ φαγητόν. Παραμοίως παρασκευάζεται καὶ τὸ ἐπὶ ἐσχάρης ὀπτόν κρέας, ἰχθύς, πτηνόν, κάστανα κλπ. κλπ. Ἀρκεῖ νὰ θέσωμεν αὐτὰ ἐν κενίστρῳ ἐκ σιδηροῦ ὀβελίου κατασκευασμένου καὶ νὰ τα ἀνακινώμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ταῦτα δὲ πάντα μαγειρεύονται μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος καὶ διὰ τοῦ συνήθους ἐξ ἀνθρώπων πυρός.

Εὐκόλως δ' ἐννοεῖ πᾶς τις πόσον εἶνε οἰκονομικὸν τὸ τοιοῦτον σύστημα. Ἡ συσκευή ὄλας τιμᾶται εἰκοσι φράγκων, ὧν τὸ ἥμισυ δαπανᾶται εἰς τὰ κατοπτριδία, τὸ δ' ἄλλο ἥμισυ εἰς τὰ λοιπὰ ξύλινα κλπ. μέρη. Ἐν δὲ ὑπολογίσωμεν ὅτι καὶ ἡ ἀπρωτάτη οἰκία δαπανᾷ κατ' ἔτος 150 φράγκα εἰς ξύλα ἢ ἀ. φραγκας, ἔχομεν εὐθὺς κέρδος τῶν 150 τούτων δραχμῶν αἵτινες εἶνε τόκος κεφαλαίου τρισχιλίων φράγκων.

Ἡ συσκευή αὕτη συνίσταται κυρίως ἐκ πελωρίου ἀνταυγαστήρος μεταλλίονον ἔχοντος σχῆμα κορμῶ κώνου ἐστρηγμένου ἐπὶ ποδὸς οὗτος ὥστε νὰ δύναιται νὰ παρακολουθῇ τὴν φαινομένην πορείαν τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ἀνταυγαστήρος ὑπάρχει ἀγγεῖον ὑαλίνον ἢ μετάλλιον βεβαμμένον διὰ μέλανος χρώματος καὶ ἐγκλεισμένον ἐν ὑαλίνῳ κώδωνι. Περιέχει δὲ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἴτε ὕδωρ καθαρὸν εἴτε ὕδωρ μετὰ ὀσπρίων ἢ κρέατος. Διὰ τῆς συγκεντρώσεως δὲ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τοῦ ὑαλίνου κώδωνος καὶ τοῦ βεβαμμένου ἀγγεῖου τὸ ὕδωρ θερμαίνεται οὕτως, ὥστε ἐν βραχεὶ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὴν δυνάμενον νὰ κινήσῃ μηχανὴν ἢ νὰ ἐψῆσῃ τροφὰς διαφόρους. Τοῦ φαινομένου τούτου αἰτία εἶνε ὅτι ὁ ἀνταυγαστὴρ συνάγει ἐπὶ δεδομένου σημείου μέγα ποσὸν θερμοκρατικῶν ἀκτίνων, αἵτινες διαπερῶσαι τὸν ὑαλίνον κώδωνα καὶ εἰσερχόμεναι εἰς αὐτόν δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι πάλιν. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο εἶνε γνωστὸν καὶ καθ' ἐκάστην ἐφαρμοδίᾳ ἐν τῇ γεωπονίᾳ διὰ τῆς χρίσεως τῶν ὑαλίνων κωδώνων. Διότι ἡ θερμότης εὐκόλῳτατα μὲν εἰσέρχεται διὰ τῆς ὑάλου, ἀλλ' ἄμα εἰσελθούσα καὶ τρόπον τινὰ περικλεισθεῖσα ἐν τῷ τόπῳ τῷ καλυπτομένῳ δι' ὑάλου ἢ ὑαλίνων κωδώνων, πρέπει νὰ περιμείνῃ ὥραν πολλὴν ἕως οὗ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ πάλιν καὶ νὰ διασκεδασθῇ ἀνά τὸ κενόν. Τέλος ἡ διὰ τοῦ ἀνταυγαστήρος συναχθεῖσα θερμότης κωλυμένη ὑπὸ τοῦ κώδωνος, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ βεβαμμένου ἀγγεῖου διότι πᾶν σῶμα μέλαν ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ νὰ ἀπορροφῇ τὴν θερμότητα καὶ νὰ διαπερᾶται ὑπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ τὰ λευκὰ σώματα ἀνταναντικῶς καὶ πέρμπουσιν αὐτὴν εἰς τὸ διάστημα ὡς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνες. Ἡ γνωστοτάτη δὲ τῶν ἐφαρμογῶν τῆς ιδιότητος ταύτης εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ νὰ φοροῦμεν λευκὰ μὲν ἐν ὥρᾳ καύσωνος ἵνα δροσιζώμεθα, μέλαινα δὲ ἵνα διατηρῶμεν τὴν ἐξωθεν ἐργασμένην θερμότητα. Ἀναμφιβόλως οἱ ἡλιακοὶ λέβητες ὡς ὀνόμασαν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος συσκευῇ, ἐλάχιστα δύνανται νὰ χρε-

σιμαύσωσιν ἐν τοῖς ψυχροῖς κλίμασιν ἀλλ' ἐν τοῖς θερμοῖς ὡς τὸ ἡμέτερον ὅα εἶνε χρῆσιμώτατοι. *

Περὶ τῆς ἐν Τολόσσῃ Ἀκαδημίας τῶν Ἀνθεστηρίων (Académie des Jeux Floraux), ἐνδὲ τῶν ἀρχαιοτέρων φιλολογικῶν ἰδρυμάτων τῆς Βερόνης, περὶ οὗ ὁ ἀναγινώσκων οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἑστίας ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίαις, ὅτι κατὰ Μάτον τέλει φιλολογικῶς καὶ ποιητικῶς ἀγῶνας, ἐκρίναμεν καλὴν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ἐπόμενα: Σ. τ. δ.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΛΩΣΗΣ

Ἐν Τολόσσῃ (Toulouse) τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐν ἔτει 1323, ἐπτά ἰδιώται φιλόμουσοι, ἐν τινι κήπῳ τοῦ προαστείου κατ' ἀρχὰς συνεργόμενοι τὴν πρότην τοῦ Μαιου, προσεκάλλουν δι' ἐγκυκλίου τοὺς ποιητὰς τῶν περίεξ ἵνα προσελθόντες ἀπαγγείλωσιν ἐνώπιον ἀκηγύρους τοὺς στίχους αὐτῶν, ὑποσχημένοι ὡς ἀμοιβὴν τῶν καλλίστων ἶον χρυσῶν. Ἡ ἐγκύκλιος ἦν ἐπιμέτρως ἐν προδιγγραμῇ γλώσσῃ συνταταμένη. Ὀνομάσθη δὲ ἡ ποιητικὴ αὕτη πανήγυρις, ἕνεκα τοῦ ἀνοσφύρου μῆδος, καθ' ἃν ἐτελείτο, Ἀνθεστηρία (Jeux Floraux). Καὶ τὸ μὲν ὄνομα εἶνε αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον τῶν τῆς Ῥώμης Ἀνθεστηρίων (Floralia), κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἐορταζομένων· ἄλλως δὲ οὐδὲν κοινόν μεταξὺ ἐκείνων καὶ τούτων· διότι ταῦτα μὲν, τὰ ἐν Τολόσσῃ, καὶ τοὶ οὐχὶ σοβαρὰ, ἀλλ' ἵλαρὰ ἄλλον καὶ παιγνιώδη, ἦσαν ὅμως τοῦλάχιστον σεμνὰ· τὰ δὲ ἐν Ῥώμῃ τελοῦμενα ἦσαν τούναντιον τοσούτον ἀκόλαστα καὶ αἰσχρὰ, ὥστε ἡσχύνετο νὰ παρευρεθῇ κατ' αὐτὰ σεμνὸς ἀνήρ, ἀν' ὑπόθεσιν ὅτι ἐσώζετο εἰ τι τότε ἐν Ῥώμῃ σεμνότητος ἔχρος. Ὁ Κάτων παρευρεθείς ποτε καὶ μαθὼν ὅτι ἐντρέπονται ν' ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα, αὐτοῦ παρόντος, προὔτημας ν' ἀναχωρήσῃ μάλλον ἢ νὰ στερήσῃ τοὺς συμπολίτας του τῆς ἀκολάστου ἐκείνης τέρψεως. Κατὰ τὸ 1490, ἔτε δι' ἐλευθέρων χρηματικῶν πόρων ἐπαυσε τελούμενη ἡ πανήγυρις αὕτη, ἡ Κλημεντία Ἰσαύρα (Clemence Isaure), ἐκ τῶν ἀρχαίων κομῆτων τῆς πόλεως καταγομένη, ἀνενέωσε τὸν ἀγῶνα, κληροδοτήσασα χάριν αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν τὸ πλείστον μέρος τῆς περιουσίας τῆς. Τὸ ἔθρημα τοῦτο, ὅπερ ἐν ἔτει 1694 ὀνομάσθη Ἀκαδημία ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', καταργήθη τῷ 1790 συνεστάθη δὲ πάλιν τῷ 1806 ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' καὶ ἐκτοτε ὑφίσταται.

Ἡ β Μαῖου ἐκάστου ἔτους διανέμονται τὰ βραβεῖα, ἅτινα σήμερα εἶνε ἄνθος ἀμυγάντου καὶ κυνορρόδου (églantine) χρυσῶν, ἵον, χρυσάνθεμον (soudi), κρίνον καὶ ἡράνθεμον (primevère), ἀργυροῦν. Ὅπως ἀνηγορευθῇ τις maître ὡς jeux Floraux δέον τρεῖς νὰ ἐβραβεύῃ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Ἡ Ἀκαδημία δημοσιεύει κατ' ἔτος τὰ βραβεύμενα ἔργα καὶ τοὺς ἀπαγγελλομένους

δους φωνής θ' αναγγείλωσιν ότι επέστη ή ύσα της Κρίσεως, αλλά σφοδρά θα εγερόθη μεταξύ των εθνών όποιον δεξιότερον και προσφιέστερον θα φανακίση, σαγηνεύση ή εκφοβίστη τον Διάβολον, όπως αποφυγή την κόλασιν. "Εκαστον έθνος θα μεταχειρισθή τα μάλλον ιδιάζοντα προς τον χαρακτήρα και την φύσιν αυτού έθλου, αλλά μόνον οι Έλληνες θα καταγάγωσι θρίαμβον πλήρη διά της παντοδυναμίου καιλοποθείσεως. "Ο Έλληνας, όπως συνταγματικόςών, θα εφαιρμόση και εις την κόλασιν την κατά τας έκλογάς εν χρήσει τακτικήν. "Ο καιλοποθειών τας πεπωρωμένας έσχατάς, αντικαθιστών αυτάς δια ξυλίνων πυρί βεβαυμένον, θα καιλοποθείση τους ζέοντας λείβητας μεταποιών αυτούς εις εύχρηστους λουτήρας, πώς; τώ άγνωθ, αλλά θα τώ κατορθώση. "Ο καιλοπογραφήση, παραμορφώση ή σχίση τα κατάστιχα, όπως ουδαμού εύρεθί τώ όνομά του έγγεγραμμένον, αλλά μόνον τα όνόματα των ύπουργών του, διότι ό Έλληνας είναι πάντοτε της αντιπολιτευσεως, οσάκις δέν έχει θέσιν. . . συμπολιτευομένου. "Ως προς δέ τους όφεις και τους δράκοντας αυτό θα ήνω απλή παιδιά δια τον Έλληνα, οστις εις ήρωικότερους χρόνους κατέβαλε την Σφήγγα, τον εκατόγγυισα θριάφρον, την Νέειδουσαν, την "Ιβήξαν και άλλες σύχ ήττον επίφοβα τέρατα σόν εις τον Μινώταυρον, ει και ό Βαλλζάκ δέν φαίνεται αποδεχόμενος την κατατροφήν αυτού. "Άλλως τε και ό "Έλληνας εις την κόλασιν θα ήνω en pays de connaissance, μεταξύ πατριών φίλων, διότι ό Διάβολος όσον και αν ήγεινε Διάβολος, δέν είναι δυνατόν να ελθισμόνης την ελληνικήν αυτού καταγωγήν και να μη έθιμηται ότι ήτό ποτε άδελφός του Διός και ότι επιε και αύτης έκ του ύδατος του "Ιλισσου, ότε ό "Ιλισσός δέν ήτο ζήρός, ως ή φωνή των εκάη άδουσών Γερμανιδων, δέον όμως ό "Έλληνας να προσενεχθή αύτῷ κοσμιώς και εύπρεπώς, κρατών εις την χείρα τόν πύλον ή τώ φέει και μη φέρων αιγάρρον επί των χειλέων, διότι ό Διάβολος, ζήσας επί πολύν χρόνον εν Παρισίαις, είναι λίαν αυστηρός προς την καλήν συμπεριφοράν. Δέον ώς αυτόως να καλήση αύτῷ γλώσσαν όπωσούη καθαρεύουσαν, άποφεύγων τους καθ' έκάστην άκουσμένους ή άναγινωσκόμενους βαρβαρισμούς, διότι αν τυχόν ειπή αύτῷ: «Χαίρομαι, κύριε Διάβολε, ότι έλαβον την τιμήν να σάς γνωρίσω, ή καταχρώμαι της καιλασούνης σας, ή σάς σμιστώ την διασποράν ή τάδε, ή . . . ή . . . πολύ πιθανόν να στρέψη αύτῷ τά νῦτα. "Ο Διάβολος έχει βεβαίως πολλά έλαττώματα, και τίς δέν έχει τά ιδικά του; τὰ ελληνικά όμως έπίσταται καλώς, διότι εκκαμε τακτικάς σπουδάς και δέν προσεδιάθη βουλευτική συστάσει, δυνάμει έγχειριδίου ή θραύων τας ύέλους των παραθύρων των διδασκάλων του κρυσουνητικής του ήρας. "Τα τριαύτα εις την κόλασιν δέν γίνον-

ται. "Υπάρχει μάλιστα εποχή, και αύτη δέ εις τὰ πρόθυρα της Αναγεννήσεως, καθ' ήν ή ελληνική έθεωρείτο αποκλειστικώς ως γλώσσα του διακόλου, καθό ή της αίρέσεως. Διό και ή θεολογική των Παρισίων σχολή δέν έδίστασε να κηρύξη ενώπιον του Παραλαμένου ότι απόλυτο ή θρησκεία ει επετρέπετο ή των ελληνικών και εβραϊκών γραμμάτων σπουδή. "Εν έτει δέ 1830 Γάλλος τις μοναχός έλεγεν από του άμβωνος της εκκλησίας: α' "Εφενρέθη νέα τις γλώσσα, ήν καλούσιν ελληνικήν" προσέχετε καλώς απ' αύτης, διότι είναι πασών των αίρέσεων ή γενέτειρα. Ηλέπει εις τας χείρας πολλών ανθρώπων βιβλίον εν τη γλώσσῃ ταύτῃ γεγραμμένον όπερ ονομάζουσι Κατηήν Διαθήκην" τούτο δέ τὸ βιβλίον είναι πλῆρες άκανθῶν και ήρας. 2

ΕΡΜΑΙΟΣ ΔΕΙΩΝΙΟΣ

ΑΙ παραδόσεις περι της επανόδου εις την ζωήν ήρώων θανάτων ή εξύψως άγωνισθέντων ύπερ ελευθερίας της πατρίδος αυτών, εις αρχαιοτάτων μύθων πηγάσους, εισι κοινούταται παρὰ πλείστοις λαοίς. "Ινα δέ εις τὰ γνωστότατα περιορισθώμεν, οι Γερμανοί έπιστευον μέχρι πρό μικρού ότι ό εν ύπογειή πόρτῃ μέχρι πρό αίώνων καθέδων αυτοκράτωρ Βαρβαρόστας έμελλε ν' αναστήση την Γερμανικήν αυτοκρατορίαν, οι "Έλληεςτοι πιστεύουσιν ότι ό μυθολογικός αυτών ήρωας "Ιουλιέλιμος Τέλος θ' αναβιώση όταν εδῆ κινδυνεύουσαν την ελευθερίαν της γλώσσας του, οι Σύριοι έδιδρασαν περι τού βικάλιου Μάρκου ότι πρώτος θα σημαύη την ήραν της κατά τών Τουρκων έξεγρεσεως, και παρ' ήμιν δέ τρις "Έλληες φέρεται παράδοσις περι τού εν τινι κρύπτῃ της Άγίας Σοφίας εδρισκομένου Μαρμαρωμένου βασιλια, οστις θ' αναζητή όταν επιστή ή ήρα της γραικής των "Ελλήνων άπελευθερώσεως. "Ότι και οι "Άλβανοί ηρώας τρέφουσι δοξασίαις περι τού ήρωος αυτών "Ευρηγίου τού Καστριώτου, ή Σκευδέρμου μινύνομενος κατά πρώτον έκ της κατωτέρω δημοσιευομένης παραδόσεως, ήν παρὰ ληστου Γκέλα άκούσας ανεκοίνωσεν ήμιν φίλος της "Εστίας. "Εκ της παραδόσεως ταύτης καταφαίνεται προσέτι όπως άθηνής εις ή επανέργεια του μακαρθενησμοσ παρὰ τοις ήπειλαμιστίαις "Άλβανοίς, και όπως κατισχόει της θρησκείας τῷ εθνικῷ αίσθημα. Σ. τ. Δ.

Προσδοκία ελευσεως του ΣΚΕΝΔΕΡΜΗΕΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΛΒΑΝΟΙΣ

Οι κάτοικοι της άνω Άλβανίας, οι ιδιαιτέρως ονομαζόμενοι "Ικέγκαι πιστεύουσιν ότι θα ελθῃ ποτέ ό Σκενδέρμηνεις, όπως έδραγών τους νύν άρειμανίους αυτού συμπολίτας κατά τού Σουλτανου διεκδικήση παρ' αυτού την βασιλείαν του, ήν τσοσούτον ανάνθρωπος εν τη προσκαίρω έκείνου άπουσία εκ τού κόσμου τούτου ήρπασε. Προς διατήρησιν δέ τού στρατού του θ' άποκαλυφθώσιν ανεξάντλητοι άπαύθηκαι κέγγροι, εύρισκόμεναι εντός τινος των όρέων της πατρίδος του. Ουδέποτε όμως θα δεχθῇ να ελθῃ πριν ή ιδη τούσ συμπολίτας του επαναστατούντας κατά τού Σουλτανου και διατηρούντας την επανάστασιν

- 1. Villars : De la réformation de Luther, σελ. 66, σημ. 1.
- 2. Λύδου: Ενθ' άνωτέρω.

επαξίως της καταγωγής των. Προσέτι δέ δοξάζουσιν ότι, εν αξιωθῶσι της ελευσεως εκείνου και της έντελουσ άπελευθερώσεως από τού ζυγού, ποτέ δέν πρέπει να παραβαίνουσι τὸ κμπεσα» των, ουδέ να προσβάλλωσι γυναίκας όσον μικρά και αν εινε ή προσβολή.

Τας δοξασίας ταύτας των όρεισθίων έκείνων έμαθόμεν τῷ 1808 παρὰ τινος ληστου Γκέγκα. "Ερωτηθείς δέ ύφ' ήμων, άφου ό Σκενδέρμηνεις ήτο Χριστιανός, πῶς θ' ακολουθήσασι Χριστιανόν άρχηγόν Μωαμεθανοί όντες, άπεκρίνατο: α' εν ζέρεσι τί λές όρέ! κρίμα πούσαι και διαβασμένοι! ό "Ισκενδέρμηνεις ζέρει τί θα κάμη; έμεις δέ ζέρουμε τίποτα" » διεξάξας δέ τινας παρόντας συμπολίτας του Χριστιανούς προσέθηκε: «να όρέ ό Βέλιος, ό Τόμος, ό Ούγγρη, ό "Ιωάν! και αύτο εις από τῷ βελιέτι μου' εις κοούροι, μά παλληκάρια σάν κ' έμάς. "Εμεις γιατι γενήκαμε Μουσουλμάνοι; για να είμαστε λεύτεροι, όχι βαγαδέες; αύτο δέν τὸ ζέρει ό "Ισκενδέρμηνεις; "Εμαστε Γκέγκαι, τίμιοι, δέν πατούμε τὸ μπέσα; αύτοι οι ντουνοτούμιδες, πού ήρθαν από τὸ "Ανατόλ, δέ εις Μουσουλμάνοι, δέν έχουν ουτε τιμή ουτε μπέσα, ας πηγαίνου'ς τὸ "Ιζαμλ δέκα φοραίς την ήμέρα.» α' έξηγήσας αύται και τὸ δέν τυχρόστρως την περιεργίαν ήμων προσπαθούντων περισσότερα ν' ανεγχεύσωμεν, ενομισαμεν όμως φρονίμων να σιωπήσωμεν, διότι ειχεν ήδη αρχίσει να γουρλωίη τα μάτια του ό Γκέγκας ληστής.

**

Εν "Αθήναις, 1870.

Γνώμαι και ανέψεις ήθικαι τού δουκόσ ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

(Μετάφρασις Ρ. Ζωχού.)

170.

Δυσκόλος δύναται τις να βεβαιώση ότι ή άπλότης, ή ειλικρίνεια και ή χρηστότης της διαγωγής ήμων είναι έργον αυθούτους και ουχι παυουργίας στρατήγημα.

171.

Αί άρεται άφανίζονται εν τῷ συμφέροντι καθως οι ποταμοί εν τῷ θαλάσσῃ.

172.

Πλειοτέριον καθηκόντων ό άνθρωπος παραβάτης γίνεται έξ άκηδίας ή εκ συμφοροντος.

173.

Περίεργεια περιεργείας διαφέρει. Και ουτος μέν ό περιεργος ύπό τού συμφέροντος παραφερόμενος, επιθυμει να ανακαλύψη τί εις αυτόν δύναται να χρησιμεύση; εκεινος δέ έξ ύπαρηφανείας θέλει να μάθῃ θ,τι οι άλλοι άγνοούσιν!

ΔΑΝΕΙΟΝ ΗΝΕΥΜΑ

Αεν ύπαρχει εν τῷ Πανεπιστημίῳ, λέγει ό τέως Πρότασις κ. Α. "Αναγινωσκόμενος εν τῷ έσχάτως δημοσιευθείσῃ Λογοδοσίᾳ αύτου, άκού-

τήριον χωρούν πλεονας των 200 μαθητῶν. Το μέγιστον των ύπαρχόντων էγσι 26 θρανία, έν εκαστον χωρεί τὸ πολὺ 7 μαθητάς' και όμως τινά των μαθημάτων έχουσι την πλειθὸν των άπρακτων τριπλασίαι. "Εν τῷ μαθηματι φέρ' εἰπείν του καθηγητου τού βωμαίου δικαίου κ. Π. Καλλιγᾶ οι φοιτηται συσπύγγονται εν τοις θρανίοις, καθηνται επί των γραφείων, ιστανται εν τοις διαδρόμοις, ιστανται εν τοις παραθύροις, ιστανται έξω των θυρών και όμως άδύνατον να χωρήσωσιν. "Εν τινι των θερινών μαθημάτων, παραδιδόντος τού καθηγητου κατά τύχην περι διαθηκῶν, τινες των θυλιητῶν έπιποθύμωσαν, κινδυνεύσαντες να τελευτήσωσιν άδιδάστοι.

ΑΙΠΘΕΙΑΙ

Οϊκτρόν θέαμα παριστώσιν α' άπομαρνηθείσαι έκείναι γυναίκες, αἰτινες καλύπτουσι με άνθη τὰς ρυτίδας των, και στέφουσι με πτερά και άδάμνατας τὰ λιπόσαρκα μέτωπά των' όλα των εις ψευδή και τὸ αναστημά των, και ή χροιά των, και ή κόμη των, και τὸ μειδιάμα των' όλα των εις κατηφῆ και ή στολή των, και ή φαιδρότης των. Παρηκλήθηται εις τὸ συμπόσιον τού παρόντος, ως να διδάξωσι μελαγχολικόν τι φιλοσοφικόν μάθημα την νεότερα, ως να εἰπωσιν εις αύτήν: Ούτω και σεις θα παρέλθητε! φαίνονται προσκολλόμεναι μετ' άπελπισίας εις την ζωήν, ήτις εις κοφή πλέον προς αυτάς, θέλουσι ν' αποφυγῶσι τας ύβρεις τού γήρατος, και νομίζουσιν ότι τὸ κατορθούσιν εκθέτουςαι αύτὸ εις τας ύβρεις των βλεμμάτων. (Γεωργία Σάνδ)

ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΡΑΚΕΣ ΕΙΝΕ ΩΦΕΛΙΜΟΙ

Ο κόραξ έν γένει άπολαύει κακῆς φήμησ' θεωρείται ως ό τρώμος τού γεωπόνου, κλέπτων τὰ σπόρματα και όσον εκείνος τὰ σπείρει. "Άλλ' ίσως ή κατηγορία αύτη εις ουκαφαντία, διότι ουδέποτε εύρέθικαν εν τῷ φάρυγγι τού κόρακος σπέρματα' τὸ μόνον δέ όπερ αναζητεί εν τοις άγροίς εις τὰ έντομα άτινα ίσα ίσα άφανίζουσι τὰ σιτηρά. "Εάν δέ ύπαρχωσιν άμφιβολίαι περι της κλίσεως τού κόρακος εις τὰ σιτηρά, ουδέμια όμως ύπαρχει περι της μανιδούς κατά των έντόμων καταφραῶς του, ως θα ποδειχθῇ κατωτέρω.

Πέρουσι τὸ θέρος σμήνη ακρίδων κατεκάλυψαν την έξοχῆν εν ή κατοικίᾳ' εύτυχῶς δέ ελθην ήδη τὸ θέρος, ώστε δέν ήδυνήθησαν να βλάψωσι τίποτα, διότι τὰ έντομα ταύτα περι τὸ τέλος της ζωής των εις σχεδόν άβλαβῆ. Τότε δέ, τῷ όντι, ή Οήλεια αναζητεί όπήν τινα κατάλληλον εν ή να ταφῆ μέχοι της κεφαλῆς, ού γενομένου ύποκύπτει εις τον άφρικτον νόμον της φύσεως, τουτέστι τὸ μέν άνω τού σώματος αύτης άποσυντίθεται, τὸ δέ κατώτερον τὸ περιέχον τὰ ώά, ή μάλλον τούς σκόληκας, διαμείνει θηικτον,

την λήξιν τῆς τελευτῆς διένειμεν ὁ Παλιμερστὸν τὰ βραβεῖα εἰς εἴκοσι κόρας καὶ ἀνέβη εἰς τὴν ἀμάξιν του ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον. Ὁ στενογράφος ἡμῶς ἀνοίξας τὴν θύραν τῆς ἀμάξης εἶπε: Μυλόρδε, δὲν ἐμπορεῖτε νὰ ἀναχωρήσητε. — Διὰ τί; — Διότι ἐγὼ ἤλθον ἐπίτηδες ἐκ Λονδίνου ἵνα ἀκούσω καὶ δημοσιεύσω τὸν λόγον ὃν ἤλπισα ὅτι βραβαίως ἠθέλετε ἐκφωνήσῃ. Ἐπειδὴ δὲ τὴν φωνὴν ταύτην ἐφάνητε ἰχθύος ἀφωνότερος, ἐγὼ αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν προσβεβλημένον κατὰ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ὑπόληψίν μου παρεκτός τῆς ζημίας ἣν πάσχουσι τὰ ὕλικά μου συμφέροντα. Ὁ μέγας διπλωμάτης μειδιάσας κατέβη ἀπὸ τῆς ἀμάξης καὶ ποιήσας νεύμα εἰς τὴν διαλυομένην ἤδη συνέλευσιν ἀπήγγειλεν ἐκ τῆς προχείρου μακρὸν λόγον περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν γυναικῶν.

Ἔπιστῆμων τις ἔλαβε τὴν ὑπομονὴν νὰ ποιῆσῃ μικροσκοπικὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῶν ὠν τῶν ὄσφρων καὶ εἶπεν ὅτι ἐν μόνον ὄσφρων δύναται νὰ γεννήσῃ 1,200,000 νεογνά. Ἐν μὴ ἐκωλύτο πολυειδίᾳ ἢ ταχεῖα διέδοσις τῶν ζῴων τούτων, ὅλος ὁ ὠκεανὸς μετὰ τινα ἔτη θὰ ἦτο λίαν στενὸς ὥστε νὰ τὰ χωρήσῃ. Ἐκτός τῆς κατ' ἔτος ἐν Ἑξωπῆ καταναλισκομένης ἀναρίθμου τῶν ὄσφρων πληθῆος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῷ βέλθει τῆς θαλάσσης, διατρίβουσι μυριάδες πειναλέων νηκτῶν τρεφομένων ἐκ τῶν ὄσφρων καὶ διατηρούντων αὐτῶ τὴν ἰσορροπίαν τῶν κατοίκων τοῦ ὠκεανοῦ.

Κατὰ τὸ 1874 ἡ Ἑλβετία κατήγγησε τὴν θανατικὴν ποινὴν. Ἐπειδὴ δὲ παρατηρήθη, ὅτι ἐκτοτε τὰ ἐγκλήματα διεδέχοντο ἀλλήλα πολὺ συχνότερον ἢ πρὶν, καὶ ἰδίως ἐν ταῖς ἀγροτικαῖς κानτονίαις, πολλὰ τούτων εἰσήγαγον ἐκ νέου τὴν θανατικὴν ποινὴν.

Ἐν μὴ κανονισθῆ τὸ ἐν Ἀφρικῇ κυνήγιον τῶν ἀγρίων θηρίων, γράφει ἐφημερὶς τις, ἐνδέχεται μετὰ τινα ἔτη νὰ ἐκλίπῃ παντελῶς ἡ γενεὰ τῶν λεόντων, τῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν καμηλοπαρδάλων, ζῴων λίαν βραδέως, ὡς γνωστὸν, πληθυνομένων. Τῶν ζῴων τούτων ὁ βλεπόμενος εἶνε μὲν πρόσφορος εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπιφέρει ἡμῶς ἀλλήν ζημίαν οὐχὶ μικράν. Τὰ βοτανόδορα ζῶα ὑπὲρ τὸ μέτρον πολλαπλασιαζόμενα ἀποβαίνουσιν ἀληθῆς τῆς χώρας πληγὴ καὶ μάστιξ, διότι κατατρώγουσιν ὅλον τὸν αἶτον καὶ τοὺς καρπούς.

Ἡ μεγίστη ὑπόγειος σήραγγά (tunnel) τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἐν τοῖς μεταλλείοις τῆς οὐγγρικῆς πόλεως Schemnitz ὑπάρχουσα. Ἡ κατασκευὴ αὐτῆς ἤρξατο τῷ 1782, ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωσήφ τοῦ Β', ὃς τινοὺς φέρει τὸ ὄνομα, ἀπεπερατώθη δὲ τῷ 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1878. Τὸ ὅλον μήκος τῆς ὑπογείου σήραγγος τοῦ Κερσίλου ὄρους εἶνε 12,233 μέτρων, τὸ τοῦ ὄρους τοῦ ἀγίου Γολθάρδου 14,920 καὶ τῆς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Β'

16,548 μέτρων. Ἡ ὅλη δαπάνη τῆς ὑπογείου σήραγγος τοῦ Ἰωσήφ Β' ἀνῆλθεν εἰς 4,599,000 φλωρίνια, ἧτοι 11,497,500 φράγκα. Πρὸς κατανόησιν τοῦ μήκους τῆς σήραγγος ταύτης σημειοῦμεν ὅτι, τοῦτο εἶνε ἀκριβῶς περίπου διπλάσιον τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ διαστήματος. Ὡς γνωστὸν, τὸ μήκος τῆς ἑδοῦ Πειραιῶς εἶνε 8 σταδίων, ἧτοι 8000 μέτρων.

Τῇ 30 ἀπριλίου ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας κατέβαλε τὸν θεμέλιον λίθον πρὸς ἀνέγεισιν νέου πανεπιστημίου ἐν Οὐψάλα· ἀπήγγειλε δὲ τὰ ἔξης: «Σήμερον τὸ ἐν Οὐψάλα ἀνώτατον ἐκπαιδευτήριον τελεῖ ὑψηλὴν πανήγυριν, ἧς τὸν σκοπὸν αἰσιῶς ἐξαγγέλλει ἡ πρωτὰ τῆς συμπληρωθείσης πέμπτης ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Σήμερον καταβάλλεται ὁ θεμέλιος λίθος πρὸς ἀνέγεισιν νέου ἀκαδημαϊκοῦ κτιρίου, διωρεᾶς γενναίας τοῦ σουηδικοῦ λαοῦ, ἕκαστης εὐχόμεναι, ἵνα ἐντὸς αὐτοῦ ἀδιαλείπτως ἐπικρατῆ καὶ ἀκμάζῃ πίστις, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ γνώσεως· ἐπιστήμη, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ πίστεως· ἐμβριθῆς καὶ πολυμερὴς ἔρευνα, ἀλλὰ πάντοτε ἐρμωμένη ἐξ ἀγνοῦς ἔρωτος πρὸς τὴν σοφίαν· συντούτοις δὲ πάντα τὰ γενναῖα ἔργα τῆς διανοίας! Ἔθε νὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ εὐχαὶ μου! Ἦτοτε δὲ θὰ ἀναβλύσῃ ἐντεῦθεν πηγὴ ἀνεξάντλητος φωτός, δυνάμεως, εὐημερίας. Γένοιτο!»

Εἰς ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΤΙΣ

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

Οικονομικὸν μέσον εἶν' οὐ δύναται τις νὰ καθιστῇ ἀργυροτύλιμα σκευὴ ἐκ χρυσῶφ, ρουβίλλ, χαλκοῦ, λευκοῦ μεταλλοῦ κλπ. καὶ νὰ καθαρῆξῃ καὶ διατηρῆ λαμπρόντα ἀργυρὰ ἀντικείμενα.

Καθάρισον πρῶτον καλῶς ἕκαστον σκεῦος καὶ τρίψον αὐτὸ δι' ὑγροῦ πανίου, εἰς τὸ ὁποῖον θέσεις μίαν δραχμίδα (πρῆξιν) ἐκ τῆς ἐπομένης κόνωσης, κατασκευασθῆσομένης ἐν φαρμακείᾳ: [1 gramme de nitrate d'argent, 2 grammes de cyanure de potassium et 5 grammes de criste: 1 γραμμάριον νιτρικοῦ ἀργύρου, 2 γραμμάρια κυανούχου καλίου καὶ 5 γραμμάρια κρητίδος]. Μετὰ ταῦτα καθάρισον αὐτὸ διὰ στεγνοῦ πανίου καὶ τρίψον αὐτὸ ἐκ νέου ὅπως λάβῃ τὴν δέουσαν λάμψιν. [Brevet d'invention 143448: MM. Bonnaud et Parlet, 15 nov. 1876. Bulletin de la Société chimique de Paris.]

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΧΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐάν ποτε ἐπέλθῃ σοι κατὰ νοῦν, υἱέ μου, (ἐλεγε πατὴρ περίφροντις πρὸς τὸν υἱόν του) νὰ νυμφουθῆς χήραν, ἐλεξον τοῦλάχιστον ἐκείνην ἧς ὁ ἀνὴρ κατεδικάσθη εἰς τὸν δι' ἀγρόνης θάνατον· τοῦτο μόνον τὸ βνείδος θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ λησμονήσῃ τὸν πρῶτόν της ἀνδρα, καὶ νὰ μὴ ποιήσῃ προσβλητικὰς καὶ δυσσεβέστους παραβολὰς μετὰξὺ σοῦ καὶ ἐκείνου.

Ἡ κόμης αὕτη πρέπει νὰ κατασκευάζηται ἐν φαρμακείᾳ, διότι τὸ κυανούχον κάλιον εἶνε οὐσία δηλητηριώδης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙ—ΤΡΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΣ, ΟΣΟΣ ΔΙΑΤΙΛΑΟΙ ΚΑΙ ΝΕΙΟΙ, 16